

ning til at søge Oplysninger om denne Sag, og naar disse Oplysninger fremkom, kunde Ministeren overveje, om det var betimeligt at fremsætte et Lovforslag, og paa hvilke Principper dette skulde hvile. Ja, hvis de nødlidende Børn kunde leve af gode og store Ord, var der meget for dem at tage af her. Men der var ingen Antydning hos det ærede Medlem af, at han vilde opfordre sit Parti til virkningsfuldt og i den nærmeste Fremtid at fremme det Lovforslag, der foreligger her. Jeg haaber imidlertid, at der indenfor det Parti, det ærede Medlem repræsenterer, maa være en mere alvorlig Bestræbelse for at fremme den Sag, Lovforslaget tager Sigte paa, end det fremgik af det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger om min Form for Tale her i Tinget og udenfor Tinget og fremkom i den Forbindelse med en Antydning af, at den Række Eksempler paa Nødstilstande, jeg i Dag har meddelt, ikke skulde svare til Virkeligheden. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg kan lige saa lidt som noget andet Medlem give Udtryk for den Nød og de Savn, der raade. Jeg henviser det ærede Medlem til bl. a. at søge Underretning hos vort Lands Læger, hos dem, der i Embeds Medtør have deres Gang i de fattige Hjem, saa vil han erfare, at der i dette Samfund og i dette Øjeblik er Tusinder af Børn, der hver Dag lide Mangel og halvsulte, og at den Paastand, at der er en Mængde Børn, der langsomt sulte ihjel, ingen Overdrivelse er, det er desværre en sørgelig Kendsgerning. At det ærede Medlem ikke kender noget til disse Forhold, vidner ikke om megen social Interesse for, hvad vi her tale om. Det ærede Medlem vilde ellers have udmærket Tid, tror jeg, og udmærket Lejlighed til at sætte sig ind i disse Forhold. Men i øvrigt findes der spredt over hele Landet — ogsaa i Landsbyerne — Hjem, hvor der er den dybeste Nød til Stede. Det er klart, at naar man kender til saadanne Forhold og taler derom, farves ens Ord af dette Kendskab. Og den offentlige Mening, som i denne Henseende har dannet sig omkring i Landet — for der er i Færd med at danne sig en saadan offentlig Mening —, er bl. a. dannet paa Grundlag af den stærke Agitation, der af vort Parti har været rejst om denne Sag. Dermed er ikke sagt, at vi skulde have taget Patent paa at løse det sociale Spørgsmaal eller den Del deraf, som dette

Forslag angaar, men det er ret naturligt, at vi, der repræsenterer Arbejderklassen, ikke blot den organiserede, men ogsaa det sociale Lag, der er under den, have ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt til at fremstille Forholdet, som det i Virkeligheden er.

Det ærede Medlem mente, at jeg kunde henvende mig til Københavns Magistrat, til Københavns Understøttelsesforening, jeg kunde kritisere o. s. v. Ja, det har jeg gjort, men maa jeg ikke baade derfor det ærede Medlem og overfor andre ærede Medlemmer gøre opmærksom paa, at den saakaldte antisocialistiske Presse ved mange forskellige Lejligheder søger at gøre det demokratiske Flertal i Københavns Borgerrepræsentation ilde lidt hos Borgerskabet, fordi det, efter hvad de paa staa, bevilge for meget til de fattige, til de gamle og til Børnene. Nu viser det sig netop efter de Oplysninger, der fremkomme i den konservative Presse, at f. Eks. gamle Kvinder paa 70 Aar faa en Alderdomsunderstøttelse, der er langt fra den, de skulde have for at kunne leve en menneskeværdig Tilværelse. Jeg henstiller til det ærede Medlem foranlediget af den Presse, der repræsenterer hans politiske Opfattelse, at holde op med at fortælle, at Københavns Borgerrepræsentation og Københavns Magistrat ødsle med de Midler, som de skulde administrere, og navnlig, hvor Talen er om de fattige baade den ene og den anden Samfundsklasse.

Jeg finder i øvrigt ingen Anledning til at replicere til de forskellige ærede Medlemmer, der ellers have haft Ordet. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der talte paa det radikale Partis Vegne, var i Virkeligheden enig med mig, og de Betragtninger, han fremkom med, bl. a. om Enkemændenes Børn og om det Hensyn, der først og fremmest skal tages til Børnene, er jeg fuldkommen enig med ham i. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem udtalte sig saa uforbeholdent for, at der ydes en virkningsfuld Hjælp uden nogen som helst Kauteler. Jeg haaber, at de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), og som i alt Fald i Formen vare meget velvillige overfor Forslaget, maa dække over en alvorlig Villie hos hans Gruppiefæller til at fremme denne Sag.

Jeg skal sluttelig udtale Ønsket om, at vi allerede i denne Samling maa kunne enes om at bevilge et Beløb, der i nogen